

د کابل د ځوانانو د روزنې په مرکز (دارالتاديب) کې د جدي سرغړونو ادعا

Author: [Mina Habib](#)

په افغانستان کې د آی ډبليو پي آر د خبريالې، مينا حبيب ليکنه

يوه شپه مې له تلویزيون څخه په خبرونو کې د مسعود په نامه د يو اوولس کلن ځوان کيسه واورېده چې د کابل د ځوانانو د روزنې په مرکز کې چا وژلی و.

د کيسې تر شا کيسه

اصلي رپوټ

د کابل د ځوانانو په مرکز کې د جدي سرغړونې ادعا

د کيسې تر شا کيسه د آی ډبليو پي آر د رپوټونو د کار په وړاندې د ننگونو څرگندونه کوي چې زموږ تر روزنې لاندې خبريالان ورسره د رپوټ د چمتو کولو په هر گام کې مخامخ دي.

پاتې کيسه

دې پېښې زما په سر کې لسگونه پوښتنې راپيدا کړې. ما له ځانه وپوښتل، څنگه په داسې يو مرکز کې يوه پېښه رامنځته کېدای شي، چې کوچنيان د چارواکو او پوليسو تر مستقيمې څارنې ساتل کيږي. ما فکر وکړ، کېدای شي ددې کيسې تر شا ډېرې نورې موضوعگانې هم وي، چې ناولې پاته دي.

کله چې بله ورځ دفتر ته لاړم، موضوع مې د آی ډبليو پي آر له يو اديتور سره شريکه کړه. هغه وهڅولم، چې موضوع تعقيب کړم. په منډه مې ځان د ځوانانو د توقيف مرکز ته ورساوه.

کله چې هلته ورسېدم، راته څرگنده شوه، چې ددې موضوع په اړه څه لیکل گران کار دی. آن له دروازې څخه له تېريدو دمخه مې په وړاندې خنډونه جوړ شوي وو.

کله چې مې هلته ځان يو پوليس ته وروپېژاند، چې خبرياله يم، هغه په خندا وويل: «له دې ځايه ځه. دلته ډېر ژورنالستان راغلي، خو يو يې هم نه دی توانيدلی دننه لاړ شي.»

زه وپوهېدم چې بايد له زغم کار واخلم. بايد د عدليې وزارت ته لاړه شم، چې ټول محبسونه يې تر لاس لاندې دي.

په افغانستان کې حکومتي چارواکيد ژورنالستانو په وړاندې ډېر خنډونه اچولي دي. هغوی نه غواړي رسنيو ته معلومات ورکړي، ځکه ډاډيري پرکار به يې نيوکې وکړي.

له دې امله هغوی هڅه کوي په يوې لارې او بلې لارې ژورنالستان د رپوټ له ليکلو څخه وپروې، بېلابېلې پلمې ورته کوي، لکه: «د ادارې مشر غونډه لري، (يا ناروغ دی يا بهر ته تللی دی). سبا ته راشه (بله ورځ يا بله اوونۍ راشه).»

ما پټېلې وه چې د رپوټ له ليکلو لاس واخلم. پوره څلور ورځې د عدليې وزارت ته لاړم او هلته له کارکوونکو سره له اوږدو غونډو او انتظار او هره ورځ له نوو پلمو سره له مخامخ کېدو وروسته په پای کې وتوانېدم د ځوانانو د توقيف په مرکز کې دننه د مرکو د ترسره کولو اجازه ترلاسه کړم.

د اجازې له ترلاسه کولو وروسته مې ډېر ژر ځان نوموړي مرکز ته ورساوه. له مرکز بهر د لږ ترلږه يو ساعت انتظار وروسته هلته گومارل شوي پوليس راته وويل: «ته ودرېره، دننه لاړ شم او وگورم چې رئيس شته او که نه او يا تاته د دننه د تگ اجازه درکوي او که نه.»

کله چې مې په پای کې د دننه تگ اجازه ترلاسه کړه، سيده د مرکز د رئيسې، عزيزې عدالتخواه دفتر ته لاړم.

کله چې يې زه وليدم نو سمدلاسه يې راته وويل، اجازه نشته چې له کوچنيانو سره وگورم او نه خپله راسره مرکه کولای شي. راته يې وويل چې لاړه شم.

ما ورته وويل که چېرته د اړتيا وړ معلومات نه راکوي، نو بېرته د عدليې وزارت ته ځم. وروسته يې راته وويل چې سبا ته راشم.

هغې وويل: «ته کوچنيان په دې شرط کتلای شي، چې له هغوی سره نه مرکه وکړي او نه يې عکسونه واخلي.»

بله ورځ راسره عدالتخواه ملگرې شوه او په مرکز کې راسره وگرځېده، راته يې وويل، يوازې د ښوونځي د کارونو په اړه پوښتنه کولای شې.

موږ د هلکانو يو ټولگي ته لاړو او عدالتخواه د سيورې په څېر راپسې راروانه وه. د هغې په ليدلو کوچنيان ډاډېلې برېښېدل. کله چې يوه مهال عدالتخواه زما له څنگه لېرې شوه، سمدلاسه مې له يو کوچني څخه د مسعود د مړينې په اړه وپوښتل.

هغه وپڅېد او وپې ويل: «غڼو هلکانو له هغه سره جنسي اړيکې نېولې. مسعود له همدې امله ووژل شو. موږ سم خواږه او د اوسېدو سم ځای نه لرو. وهل ډبول کيږو. د خدای لپاره زموږ سره يو څه مرسته وکړه.»

د هغه خواته یو بل ناست ماشوم د هغه د خبرو پخلی وکړ او زیاته یې کړه: «یو شمېر نابنده خلک دلته راځي او له کوچنیانو ناوړه گټه اخلي. هغوی دلته هره ورځ جنگ کوي.»

وروسته عدالتخواه راسره د نجونو بلاک ته لاړه. دا نجونیکله منډې وې چې د ولسمشر د بېنې له په فرمانونو کې نه او باید پېر انتظار وباسي، ترڅو یې څوک پر دوسیو کار وکړي.

له دې وروسته له عدالتخواه سره د هغې دفتر ته لاړم. هغې اعتراف وکړ چې یو شمېر ځوانان له 17 کلو څخه پورته عمر لري. هغوی زورور خپلوان لري، چې د ځوانانو دې مرکز ته یې راوستي دي، ترڅو لنډه موده حبس تېر کړي.

هغې په داسې حال کې چې زه یې د رپوټ نه خپرولو ته هڅولم، وویل: «مور د هغوی مخه نشو نیولای.»

د مسعود د مړینې په اړه هغې وویل: «زه په هند کې وم او ددې پېښې په اړه زیات معلومات نه لرم.»

کله چې یې له دفتر څخه راووتلم، هلته یو ولاړ پولیس ویوینتم: «آیا څه په لاس درغلل؟»

ما ورته وویل، پوره معلومات مې لاس ته راغلل.

هغه راته وویل: «ما پېښه په خپلو سترگو لیدلې. ما ولیدل چې دوه هلکان له مسعود سره جنگ کوي. ما اجازه نه درلوده چې مرکز ته ننوځم. بل څوک نه و چې له مسعود سره مرسته وکړي. هغوی د هغه (مسعود) سر له دېوال سره جنگاوه.»

نوموړي د مسعود د کور بته هم راکړه.

د ځوانانو د توقیف د مرکز په اړه د زیاتو معلوماتو لاسته راوړلو لپاره بله ورځ، چې له بنديانو سره د لیدنې ورځ وه، بیا هم هلته لاړم.

د رسېدو پر مهال مې یو ځوان ولید، چې د خپل ورور د لیدنې لپاره هغه مرکز ته راغلی و. ما له هغه ویوینتل چې له خپل ورور څخه ماته یو څه معلومات تر لاسه کړي. زه د هغه دراتگ لپاره د دروازې مخې درې ساعته ولاړه وم. کله چې هغه راغی اوما ورسره خبرې پیل کړې، یو پولیس راغی او ویې ویل: «د څه شي په اړه خبرې کوئ؟ له دې ځایه ځئ! دلته نور ونه دریرئ.»

دواړه په یو ټکسي کې کښېناستو. هغه وویل: «زما ورور ویل، اخلاقي فساد (جنسي بداخلاقي) دلته زښته پېره ده. غږ هلکان پر کوچنیو هلکانو جنسي تیری کوي. هغوی سم خواږه نه لري، چارواکي یې وهي او پېوي، د تفریح کوم ځای نه لري، درمل او ښه ډاکټران نشته.»

هغه وویل دخپل ورور د روغتیا په اړه اندېښمن دی.

بله ورځ په ریشخورو کې د مسعود کور ته لاړم، چې په کابل کې د ځوانانو د توقیف له مرکز څخه شل کېلومتره وړاندې پروت دی.

کله چې مې یو ټکسي چلوونکي ته د هغه ځای د تگ وویل، نو لومړی یې راته ښه وکتل، بیا یې وویل: «فکر نه کوم دا به ښه وي چې ته هلته لاړه شې.»

کله چې مې یو بل ټکسي چلوونکی وموند، نو لومړی یې راڅخه زما د دندې پوښتنه وکړه. ما ورته ټوله کیسه واوروله.

هغه وویل: «کاشکې ته په پارلمان کې د خلکو استازي وای! ځکه پېره زړه سواندې یې. ته پېره زړوره یې. زه هم هلته درسره ځم.»

د کربلیچنو لارو او کوڅو له وهلو وروسته د مسعود کور ته ورسېدو. د کورنۍ غړي یې لا تر اوسه په ماتم کې ناست وو. پلار یې کور ته د دننه تگ بلنه راکړه. کله چې یې ویویندلم، ژورنالسته يم، د کورنۍ غړي راڅخه شاوخوا راتاو شول. د مسعود مور، پلار او خور وویل، زړونه یې پېر ډک دي، زیاتې خبرې لري، چې غواړي ویې وايي.

د مسعود پلار، خلیل د ژړا په حال کې د مسعود کوټې ته یوړم او د هغه عکس یې راته وښود.

خلیل وویل، هغه [مسعود] پېره هڅه کړې وه چې یو شمېر هلکان له جنسي تیري څخه وپروې او څو، څو ځلې یې ورسره جنگونه هم کړي دي. هغه زیاته کړه: «هره پلا چې به د هغه لیدو ته ورغلو، هغه به د توقیف د چارواکو له بې پروایۍ او له اخلاقي فساد څخه شکایت کاوه.»

نوموړي خپلو خبرو ته ادامه ورکړه او ویې ویل، د هغه زوی د غلا د ناسمو توروونو له مخې بندي شوی و. د لاسوندو له نشتوالي سره سره هغه بندي شو. هغه وویل: «د مرکز چارواکو ستونزو ته ترهغه پام نه کاوه، ترڅو زما زوی ووژل شو.»

خلیل همدا ویل: «زما زوی له بېگناهۍ سره سره ووژل شو. حکومت باید مجرمینو ته سزا ورکړي.»

کله چې [د مسعود] له کوره راووتم، یو شمېر گاونډیانو یې زما شاوخوا ونيوله او راته ویې ویل، مسعود ښه هلک و، هغه جرم یې نه و کړی، چې تور یې پرې لگول شوی و.

یو هلک وژړل او راته ویې ویل: «مسعود د انگلیسي په کورس کې زموږ ښوونکی و. هغه ښه اخلاق لرل او ښه سپری و.»

ما غوښتل د عدلیې وزارت د چارواکو نظر هم د مسعود د وژنې په اړه په رپوټ کې و نغاړم، خو کله چې هلته لاړم له هماغه پخوانیو پلمو سره مخامخ شوم. «معین نشته، وزیر سترې دی. همدا اوس له یو سفر څخه راستون شوی دی.»

کله چې د وزارت ویاند، فرید نجیبي ته ورغلم، هغه وویل: «په دې اړه هیڅ معلومات نه لرم.»

بله ورځ د کورنیو چارو د وزارت د جنایې څېړنو د رئیس، محمد ظاهر دفتر ته لاړم. هغه ددې پېښې له امله پېر خپه و.

هغه وویل: «نوموړي [مرکز د فساد پر یو مرکز اوښتی. د [دې] مرکز چارواکي باید د جدي پلټنو او څېړنو لاندې ونيول شي. که نه، نو د داسې پېښو کچه به لوړه شي.»

نوموړې په غیر مسلکي کسانو پوره واچوله چې دا مرکز یې تر لاس لاندې دی. هغه وویل: «کله چې د مرکز مسؤولیت د پولیسو په غاړه وه، تل به مو د کوچنیانو کوټې لټولې او د هغوی ټک راتگ به مو ترڅارنې لاندې و.»

ما ریوت بشپړ کړ، سره له دې چې یو څه توکي د چارواکو د نه همکارۍ له امله په لاس رانغلل.

له دې سره سره خوښه یم، چې خپله دنده مې سرته رسولې. د بېگناه تنکي ځوان له وژنې مې پرده پورته کړې او د ځوانانو د توقیف د مرکز پر ستونزو مې رڼا اچولې. کېدای شي هغوی لږ ترلږه د ستونزو د هوارۍ لپاره څه گامونه واخلي.

Location: افغانستان

Topic: Children

Focus: Story Behind the Story

Source URL: <https://iwpr.net/ps/global-voices/%D8%AF-%DA%A9%D8%A7%D8%A8%D9%84-%D8%AF-%DA%81%D9%88%D8%A7%D9%86%D8%A7%D9%86%D9%88-%D8%AF-%D8%B1%D9%88%D8%B2%D9%86%DB%90-%D9%BE%D9%87-%D9%85%D8%B1%DA%A9%D8%B2-%D8%AF%D8%A7%D8%B1%D8%A7%D9%84%D8%AA%D8%A7%D8%AF%D9%8A%D8%A8-%DA%A9%DB%90>